

Після 1991 р. російський балет починає освоювати досвід західного балету в області модерну, джазу, вільної пластики. Легалізована практика роботи танцівників і хореографів за кордоном.

Особливо цікаві пошуки в стилі постмодерну балетмейстера Євгена Панфілова. Він створив самобутній стиль, що поєднує класику, модерн, джаз, фольклор. Панфілов рано загинув, але ще за життя його називали другим Дягілєвим і хореографом ХХІ століття.

Проаналізувавши етапи розвитку в період постмодернізму можна зробити висновок, що “танець” - принципово неоднорідний напрям у хореографічному мистецтві, зі спектром інновацій і повторень, де відбувається виникнення нових і водночас розпад старих, традиційних мистецтв або ж вони суттєво трансформуються. Ці паралельні процеси взаємопов'язані.

Розвиток сучасної хореографії в контексті інтелектуальної естетики постмодернізму дуже яскраво проявився при створенні танцювальних театрів з використанням синтезу драматургії, музики, танцю, сценографії тощо.

Незважаючи на неоднозначність, суперечливість, абсурдність, культура постмодернізму посідає важливе місце в еволюції хореографічного мистецтва.

Список використаних джерел:

1. Бодрийар Ж. К критике политической экономии знака /Ж. К. Бодрийар.- М., 2003. - 312 с.
2. Махлина С. Семиотика культуры и искусства: Словарь-справ.: В 2 кн. / С. Махлина. – 2-е изд., расш. и испр. – СПб.: Композитор, 2003. – Кн.1. – 268 с; Кн. 2. – 340 с.

Кошходаєва А.М.,

викладач кафедри хореографії
ВП «Миколаївська філія Київського
національного університету культури
і мистецтв», м. Миколаїв

ФЛАМЕНКО ФЬЮЖН ЯК ДОСКОНАЛІСТЬ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА У ХХІ СТОЛІТТІ

Мистецтво фламенко – це народний танець та спів південної провінції Іспанії, Андалузії. Найцікавіше явище фольклору, яке розповсюдилось по усьому світу і бере початок зародження з розквітом популярності таверн, харчевень, кафе куди з'їжджались бажаючі блиснути своїми талантами. Багато відомих танцівниць, які змінювали одна одну та їх неповторне виконання танцювальної техніки та стилів танцю фламенко дало великий розквіт жанру, наприклад: криспан (жартівливий танець), алегріас (жанр фламенко з 12 – дольним ритмом), фаррука (традиційний танець чоловіків, який зародився в Галісії), чуфла (різновид булеріас), що дало

можливість трохи пізніше скласти систему рухів рук та методи сапатеадо. «Багато професійних танцівників андалузького танцю зобов'язані системі навчання, яку розробили Хуан Санчес та Франсиско Леон. З прикладів відомо, що танцівники були вузького профілю, володіючи одним або двома танцями. Жінки як правило танцювали солеарес, танго, алегріас, фантанго та самбра, а чоловіки програму сапатеадо, фаррука та алегріас, на вечірках могли виконувати гарротин та булеріас» [1., с.26]. Однак глядачам хотілось бачити більше, тому з годом жінки починали виконувати чоловічі техніки, а чоловіки – жіночі. Багато танцівниць додавали у класичну хореографію темперамент фламенко.

У 1921 році жанр фламенко отримав міжнародну відомість завдяки Сергію Дягілеву, який включав у свої балети всю специфіку цього жанру. Ескізи костюмів та декорації виконував Пабло Пікассо – як єдиний вид стилізації у спектаклі. Іншою не менш значимою подією для фламенко був спектакль «Кафе Чинитас», назва вибрана з відомого кафе у Малагі, музичний супровід за основу взято з пісні Федеріко Гарсія Лорке, а декорації були зроблені Сальвадором Далі. Ця вистава пройшла у Нью – Йорку в 1943 році.

Етимологія слова «фламенко» до сих пір не розгадана та не має однієї думки. Одні фольклористи вважають що від латинського слова «flame» перекладається «вогонь» (вогняний танець); інші вважають що цигани завезли танець з Фландрії від якого і походить назва цього жанру; деякі іспанці вважають що танець походить від назви екзотичної птиці фламінго, що на іспанській означає «фламенко», ще в Андалузії так називають циган та синонімом вважають «хітано». Але усі гіпотези дуже суперечливі й досі.

Притримуючись гіпотези, що цигани пішли з Індії та були вигнані в 1400 році військами Тамерлана, почали перекочовувати в різні країни Європи. Дібравшись до Іспанії почали своє мистецтво пісні і танцю об'єднувати з мистецтвом даної місцевості. У народному танці Андалузії дослідники відмічали вплив різних культур, в основному східних: арабських, єврейських, індійських. Але якщо порівнювати індійські танці та андалуські, то нічого однакового взагалі немає. У фламенко не має пантоміми та театральних жестів, на відміну від індійських, які наслідують спів птахів, лотос що розкривається та багато інших прикладів.

У танці добре присутня незалежність від світу танцівника (балайора). Це зумовлює виконання як сольо так і з групою танцівників. Цим обумовлює феномен фламенко демонструючи тілесність духовного життя за рахунок організованого тіла. Виразність та пристрасть, переповненість скорботи та мужності характеризує характер виконання фламенко. Це цілий світогляд, відношення до життя, те що пофарбовано сильними емоціями та душевними переживаннями.

Постійний інтерес до цього виду мистецтва сприяв зростанню популярності в усьому світі і тому дослідження проблем фламенко почала займатись секція ЮНЕСКО. У 2010 році проголосила цей танець об'єктом нематеріального наслідування та закріпило дату свята 16 листопада, як Міжнародний день фламенко.

Через поширення та популяризацію цього жанру вже у минулому столітті сформувалось понад 50 різновидів жанра: фламенко – джаз, фламенко – рок, фламенко

– поп та інші. Так у 21 столітті активно почав розвиватись напрям «фламенко фьюжн», який об'єднує усю техніку та манеру фламенко з поєднанням сучасних стилів хореографії. Слово «фьюжн» дає змогу зрозуміти що танець зазнав зміни, але це не так. Характерною рисою для фламенко є сапатеадо (ритмічні удари ніг), що з початку виконувались тільки чоловіками і це характеризує силу, могутність виконання. Основою фламенко – є віртуозність сапатеадо, «танець виникає там, де є ритм»...

Поява фьюжн фламенко може характеризуватись зі зміною музичною супроводу - це напрям джазу фьюжн та поєднання з ним поп, рок, фолк, реггі, фанк, хіп – хоп який зародився ще у пізні 60 роки 20 століття. Танцювальна школа поєднує в себе рухи фламенко та пластику тіла, рук. Це не народний танець, це більш фантазія, змішання, імпровізація, танець жіночої сили. Характерні чіткі рухи та запозичення рухів з різних напрямків, виглядають дуже енергійно, етнічно. Саме таке поєднання стилів та напрямків в одному, дає змогу рухатись в часовому ритмі не забуваючи про давні фольклорні танці.

На сьогоднішній час існує багато танцювальних та пісенних колективів, секцій, що сприяє розвитку поширення фламенко. Але не має жодного повно проаналізованого дослідження про цей феномен.

Отже, важливим фактором у вивченні хореографічного мистецтва в цілому, є пізнання через історичну призму ряду напрямків та стилів, танцювальних технік звертаючи уваги на деталі конкретних подій, що призводить до накопичення цінностей та багажу. Це дає змогу розвивати та утворювати нові напрямки, які своєю яскравістю, сучасністю, неповторністю викликають у людини безпосередній інтерес для розвитку багатьох факторів існування. Фламенко – це більше ніж танець та музика, це ритм та серце іспанської нації.

Список використаних джерел:

1. Альфонсо Пуїг Кларамунт, Флора Альбайсін «Мистецтво танцю фламенко» - Москва : Мистецтво, 1984 – 181с.
2. <https://ukr.lvtravels.com/top-5-artists-you-never-knew-were-from-granada-a-482162>
3. <https://tickethunt.net/ua/event/7508/maria-caballero-maria-kabalero-piano-flamenco-band-piano-flamenko-bend>